

Stulecie Biblioteki Główniej Akademii Górniczo-Hutniczej

Jerzy Krawczyk

Biblioteka Główna AGH

Ad perpetuam rei memoriam

Przemianowanie najstarszego Wydziału Górniczego na Wydział Górnictwa i Geoinżynierii Akademii Górniczo-Hutniczej dokonane w 2002 roku sprawiło, że jedyną jednostką organizacyjną w naszej uczelni o niezmienionej od swego powstania nazwie pozostaje, działająca od roku akademickiego 1921/1922, Biblioteka Główna.

Zaproszenie na otwarcie budynku Biblioteki Główniej, 1966 rok

Już Memoriał delegacji górników i hutników polskich w sprawie założenia Akademii Górniczej w Krakowie z 1912 roku przewidywał w preliminarzu budżetu przyszłej akademii, obok kosztów utrzymania poszczególnych katedr, dotację dla biblioteki w wysokości 5.000 K. rocznie oraz zatrudnienie bibliotekarza z pensją roczną 3.000 K., a więc wyższą niż adiunkci (2750 K.).

Już Memoriał delegacji górników i hutników polskich w sprawie założenia Akademii Górniczej w Krakowie z 1912 roku przewidywał w preliminarzu budżetu przyszłej akademii, obok kosztów utrzymania poszczególnych katedr, dotację dla biblioteki w wysokości 5.000 K. rocznie oraz zatrudnienie bibliotekarza z pensją roczną 3.000 K., a więc wyższą niż adiunkci (2750 K.).

Powołana w 1919 roku do życia Akademia Górnicza nie miała swojej siedziby; zajęcia odbywały się w wynajętych od miasta budynkach i pomieszczeniach Uniwersytetu Jagiellońskiego. W tej sytuacji

¹ Od 1923 roku Stowarzyszenie Studentów Akademii Górniczej.

² Od 1923 roku z biblioteki uczelnianej mogli korzystać również studenci. Czyż nie jest paradoksem, że ustawa z 1920 roku licząca 18 stron i 114 artykułów sprawom bibliotecznym poświęcała 8 artykułów (art. 72-79), a w – liczącej zaledwie 10 stron i 62 artykuły – ustawie z 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich jeden (art. 24 dzielący się na 4 punkty) był poświęcony bibliotekom. Tymczasem obecnie obowiązująca, licząca sobie 470 artykułów i 120 stron, poświęca bibliotece jedno zdanie w jednym z punktów art. 49 („W uczelni działa system biblioteczno-informacyjny, którego podstawę stanowi biblioteka”). Cóż, swoiste *signum temporis*. Najwyraźniej w XXI wieku istnienie biblioteki w szkole wyższej jest albo oczywistością albo wcale nie jest koniecznością.

zorganizowanie biblioteki uczelnianej nie było zadaniem najważniejszym; wykładowców było kilkunastu, a i studentów nie było jeszcze zbyt wielu – na rok akademicki 1919/1920 przyjęto ich osiemdziesięciu, podobnie na rok następny. Studenci szybko się zorganizowali zakładając Koło Słuchaczy AG¹ i urządzając własnymi siłami czytelnię z księgozbiorem, liczącym w 1923 roku już 5 tys. tomów o treści naukowej i beletrystycznej, głównie w języku niemieckim. Tymczasem Ustawa o Szkołach Akademickich z 13 lipca 1920 roku (Dziennik Urzędowy MWRiOP 1920 poz. 134) wśród dziesięciu uczelni mających takie uprawnienia wymieniała też Akademię Górniczą. Uczelnia akademicka musiała posiadać bibliotekę. By zrealizować ten wymóg ustawowy, na posiedzeniu Ogólnego Zebrań Profesorów Akademii Górniczej 18 listopada 1921 roku powołano trzyosobową Senacką Komisję Biblioteczną odpowiedzialną za organizację biblioteki dla profesorów². Komisja w swoim sprawozdaniu zaleciła zatrudnienie stałego pracownika, który prowadziłby „sprawy biblioteczne”. Ostatecznie Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego (MWRiOP), któremu podlegały również sprawy szkół wyższych, mianowało z dniem 1 stycznia 1922 roku bibliotekarkę „za kontraktem” Marię Kuszową, która między innymi z własnej inicjatywy uruchomiła wymianę wydawnictw (polską i zagraniczną) przyczyniając się w dużym stopniu do powiększenia księgozbioru biblioteki AG.

M. Kuszowa nawiązała między innymi kontakt z M. Skłodowską-Curie, dzięki której biblioteka otrzymywała przez wiele lat bezpłatnie dwa cenne czasopisma francuskie: „Comptes Rendus” i „Revue Scientifique”.

W liście z 29 grudnia 1928 roku do M. Skłodowskiej-Curie tak pisała: „W imieniu wszystkich profesorów, którzy korzystają z tych czasopism zasyłam serdeczne podziękowania i łączę wyrazy głębokiego szacunku. Bibliotekarka Maria Kuszowa [podpis]”. Obydwa tytuły, wydawane przez francuską Akademię Nauk, biblioteka otrzymywała począwszy od roczników za 1923 rok.

W 1923 roku zatrudniono dodatkowo Annę Langie (1900–1953) jako „pomoc biblioteczną”, a w grudniu 1928 roku ponadto Zofię Grüner (1904–1991). Kierownikiem Biblioteki był przewodniczący Komisji Bibliotecznej, od 1925 roku był to już na stałe profesor geodezji – Oskar Nowotny (1875–1972), który ze względu na to, że pobierał dodatek za kierownictwo katedry, za kierowanie biblioteką osobnego wynagrodzenia już nie otrzymywał. Statut Akademii Górniczej z 1926 roku w §89 stwierdzał „Biblioteka Akademii nie jest biblioteką publiczną, ale przystępną dla osób kształcących się i pracujących naukowo”. Statut regulował też zadania naczelnego bibliotecarza i kierownika biblioteki. Naczelny bibliotecarz, mianowany przez M.W.R.i.O.P. na wniosek Senatu, zarządzał „...biblioteką według regulaminu, uchwalonego przez Ogólne Zebranie Profesorów, w porozumieniu z jednym, wybranym przez Senat z grona profesorów, kierownikiem, należącym do Komisji Bibliotecznej”. Początkowo biblioteka mieściła się w budynku po szkole powszechnej przekazanym przez radę m. Krakowa przy ul. Loretańskiej 18, w 1924 roku przeniesiono ją do budynku nieczynnej szkoły miejskiej przy ul. Smoleńsk 7, a w 1929 roku otrzymała pomieszczenia w nowym gmachu Akademii Górniczej przy al. Mickiewicza 30.

W protokole z posiedzenia Komisji Bibliotecznej z 30 maja 1930 roku czytamy: „(...) Ponieważ gmach przy ulicy Smoleńskiej musiał być opróżniony, biblioteka przeniosła się dnia 1 X 1929. (...) Książki i akta spakowało się do 95 skrzyń, które musiało się rozpakować w nowym gmachu, co wszystko zrobiło się własnymi siłami zajętymi w bibliotece. Mimo to była biblioteka przez cały czas czynna, z wyjątkiem czytelnicy, która była przez 10 dni zamknięta”.

Wprawdzie Maria Kuszowa, ze względu na zły stan zdrowia, odeszła z pracy 31 października 1932 roku, pozostawiła jednak wykwalifikowany personel – Annę Langie i Zofię Grüner.

fot. Archiwum BG AGH

Czytelnia czasopism w budynku A-0, 1953 rok

Księgozbiór, gromadzony drogą zakupów, ale przede wszystkim przez dary i wymianę, według stanu na 31 maja 1938 roku liczył 17 194 pozycji, w tym 8 046 tomów książek, 3 297 broszur i 4 931 woluminów czasopism oraz 919 map i 1 tekst do map.

Wybuch II wojny światowej przerwał prężną działalność biblioteki. Gmach Akademii Górniczej został zajęty na siedzibę władz Generalnego Gubernatorstwa, co wiązało się z wywożeniem do Niemiec cennego sprzętu laboratoryjnego czy zbiorów geologicznych oraz wyrzucaniem zbędnych mebli. Dotychczasowy kierownik biblioteki prof. Oskar Nowotny – czując się nadal odpowiedzialnym za powierzone mu mienie – wyjednał u władz okupacyjnych zgodę na przewiezienie księgozbioru Biblioteki Głównej do świeżo oddanego do użytku budynku Biblioteki Jagiellońskiej. Tam zbiory Biblioteki Głównej AG, jako wyodrębniona kolekcja, wchodziły w skład tak zwanej Staatsbibliothek utworzonej przez władze okupacyjne na bazie księgozbiorów między innymi Polskiej Akademii Umiejętności, Akademii Sztuk Pięknych, Akademii Handlowej.

Po zakończeniu wojny stan zbiorów bibliotecznych w uczelni był przedmiotem troski władz Akademii Górniczej, czemu dał wyraz ówczesny rektor profesor Walery Goetel w swoim przemówieniu na inauguracji roku akademickiego 16 kwietnia 1945 roku.

Statut Akademii Górniczej z 1926 roku w §89 stwierdzał „Biblioteka Akademii nie jest biblioteką publiczną, ale przystępną dla osób kształcących się i pracujących naukowo”. Statut regulował też zadania naczelnego bibliotecarza i kierownika biblioteki. Naczelny bibliotecarz, mianowany przez M.W.R.i.O.P. na wniosek Senatu, zarządzał „...biblioteką według regulaminu, uchwalonego przez Ogólne Zebranie Profesorów, w porozumieniu z jednym, wybranym przez Senat z grona profesorów, kierownikiem, należącym do Komisji Bibliotecznej”.

Czy wiesz, że...

w roku akademickim 1933/1934 zniesiono prawie wszystkie dotychczasowe komisje senackie, pozostała jedynie Komisja Biblioteczna i Wydawnicza w składzie: przewodniczący prof. inż. O. Nowotny (kierownik Biblioteki Głównej) i członkowie profesorowie: dr inż. W. Budryk, dr inż. R. Dawidowski, dr W. Goetel, dr M. Jeżewski, dr inż. W. Łoskiewicz, dr Z. Rozen, dr inż. E. Windakiewicz.

Czytelnia ogólna w budynku A-0, 1953 rok

Exlibris Biblioteki Głównej z lat siedemdziesiątych

„Wielkim zagadnieniem jest odbudowa naszej biblioteki centralnej i bibliotek zakładowych. Tu ocaliliśmy więcej, aniżeli w laboratoriach, i mamy obecnie, po spaleniu biblioteki Politechniki Warszawskiej, najpoważniejszy zbiór książek technicznych w Polsce. Ale luki są olbrzymie, całkowity brak jest wydawnictw przede wszystkim tak ważnych amerykańskich, które wychodziły podczas wojny. Izolacja, która dzieliła nas od Związku Radzieckiego przed wojną, wywołała też dotkliwy brak wydawnictw technicznych radzieckich, gdzie technika tak wysoko stoi. Będziemy starali się te luki wszelkimi siłami uzupełnić. (Przemówienie rektora prof. W. Goetla na inauguracji roku szkolnego Akademii Górniczej dnia 16 kwietnia 1945 roku. W: Akademia Górnicza w Krakowie. Skład osobowy i spis wykładów na rok akademicki 1946/1947. Kraków 1946, s. 108).
Zbiory Biblioteki Głównej powróciły z Biblioteki Jagiellońskiej do dawnych pomieszczeń w odrestaurowanym gmachu głównym w lipcu 1945 roku. W wyniku dwóch przeprowadzek oraz wypożyczeń wojennych straty w księgozbiorze wyniosły prawie 25 proc. Organizacja biblioteki nie uległa zmianie. Działała nadal Komisja Biblioteczna, a jej przewodniczący, jeden z profesorów AG, sprawował funkcję kierownika biblioteki. Pierwszym powojennym kierownikiem był prof. Władysław

Łoskiewicz, a następnie, od roku 1947 – prof. Stanisław Jaskólski. Bibliotekę obsługiwały nadal Anna Langie i Zofia Grüner.

Przełomowy w działalności biblioteki był 1949 rok, kiedy to na stanowisko jej kierownika powołano zawodowego bibliotekarza – Władysława Piaseckiego (1901–1978), człowieka, który na długie lata wytyczył główne kierunki rozwoju tej placówki. Powiększała się systematycznie kadra bibliotekarzy; o ile w 1947 roku było ich czterech, to w roku 1953/1954 już dziewięciu, w tym ośmiu posiadało dyplom ukończenia studiów wyższych. Kilka lat później, w 1957 roku, bibliotekarzy było już piętnastu, ponadto zatrudniano dwóch magazynierów bibliotecznych. Było to związane z szybkim rozwojem samej uczelni, gdy w roku 1949/1950 kształciła 1 898 studentów to w 1957 roku już 4 224, w tym 126 obcokrajowców. W dynamicznie rozwijającej się uczelni doceniono też działalność Biblioteki Głównej. Dał temu wyraz ówczesny rektor profesor Witold Budryk, tak charakteryzując bibliotekę w swym dorocznym sprawozdaniu:

„Jej zasoby przekroczyły już 100 000 jednostek, co ją uczyniło największą biblioteką techniczną w Polsce. Biblioteka prenumeruje 800 czasopism (z czego 700 zagranicznych) i sprowadza rocznie około 1 200 dzieł zagranicznych. (...) Temu rozwojowi nie może sprostać lokal biblioteki, który od czasów przedwojennych wzrósł niespełna dwukrotnie, podczas gdy liczba studentów wzrosła około 15-krotnie i dlatego zaledwie 1 proc. studentów znajduje dla siebie miejsce w czytelni. (Sprawozdanie z działalności Akademii Górniczo-Hutniczej w roku akademickim 1956/1957 złożone przez rektora prof. dr. inż. Witolda Budryka. W: Skład osobowy i spis wykładów Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie na rok akademicki 1957-1958. Kraków 1958 s. 21).

Do 1962 roku powiększono powierzchnię biblioteki do 750 m kw., co pozwoliło na rozszerzenie jej funkcji przede wszystkim o działalność informacyjną oraz na zwiększenie liczby czytelni do czterech (ogólna, czasopism, oddziału informacji naukowej, zbiorów specjalnych). Mimo niekorzystnych warunków lokalowych – między innymi regały o wysokości 4 m – biblioteka dysponowała wówczas nowoczesnym warsztatem informacyjnym. Jako jedyna w Polsce, już w 1956 roku, posiadała prowadzoną na bieżąco pełną kartotekę dokumentacyjną, usystematyzowaną według Uniwersalnej Klasyfikacji Dziesiątnej. Biblioteka prenumerowała też wydawnictwo abstraktowe „Science Abstracts” oraz jedno z najstarszych wydawnictw abstraktowych na świecie – „Chemical Abstracts” (roczniki od 1913 roku).

Już w latach pięćdziesiątych ubiegłego wieku dostrzegano potrzebę szkolenia studentów I roku w zakresie przysposobienia bibliotecznego. Rozpo-

Czy wiesz, że...

- średnia cena książki zagranicznej w 2020 roku wyniosła 700 zł,
- najdroższa książka zagraniczna zakupiona ostatnio do zbiorów to e-book pt. Encyclopedia of materials: technical ceramics and glasses (10 541 zł), gdzie jednym z autorów rozdziału jest między innymi prof. J. Lis – Rektor AGH,
- ceny licencji najdroższych baz kupowanych samodzielnie (100 proc. AGH) oscylują wokół kwoty 30–40 tys. zł brutto,
- koszt licencji na 2022 rok najdroższej bazy kupowanej w ramach konsorcjum (50 proc. AGH) wynosi ponad 350 tys. zł brutto.

częste ostatecznie w roku akademickim 1958/1959 zajęcia, prowadzone są do chwili obecnej. Początkowo obowiązkowe, od roku akademickiego 1995/1996, ze względu na zwiększoną liczbę przyjętych kandydatów, szkolenie prowadzone jest fakultatywnie w październiku, również w języku angielskim. Niezależnie od szkoleń dla studentów pierwszych lat studiów, wstępnie przygotowujących się do korzystania z usług biblioteki, organizowano również zajęcia z zakresu informacji naukowej i metodyki poszukiwań bibliograficznych. Obecnie pracownicy Biblioteki Głównej prowadzą przedmiot „Specjalistyczne źródła informacji” w wymiarze czterech godzin jednorazowo; umieszczony w Uczelnianej Bazie Przedmiotów Obieralnych AGH ma przypisany 1 punkt ETCS³. Ponadto, od 1963 roku, Biblioteka Główna prowadzi praktyki dla studentów bibliotekoznawstwa z różnych ośrodków akademickich w kraju.

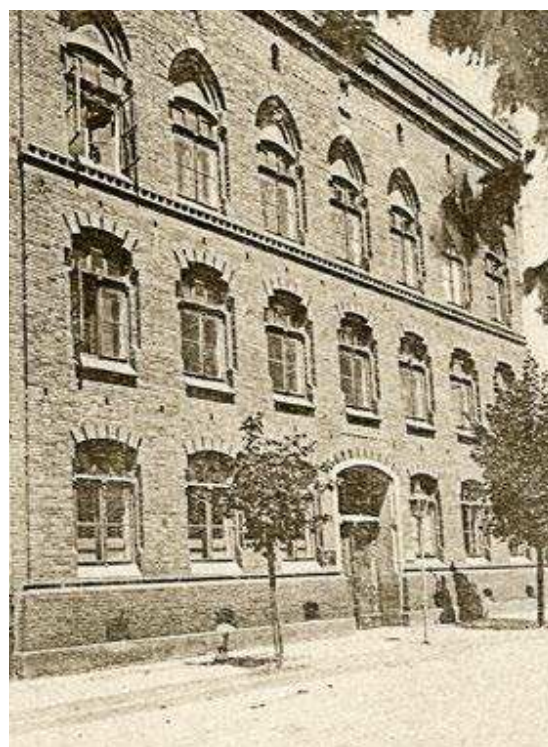
Dla właściwego funkcjonowania Biblioteki Głównej coraz większe znaczenie miało posiadanie własnej, nowoczesnej siedziby. Władze uczelni już pod koniec lat czterdziestych, w kolejnych projektach budowy gmachów Akademii Górniczo-Hutniczej, przewidywały również pomieszczenia dla biblioteki. Dyrektor Piasecki był jednak zwolennikiem koncepcji odrębnego, wolnostojącego pawilonu spełniającego wymagania nowoczesnego budynku bibliotecznego. W przemówieniu inauguracyjnym rektora Feliksa Olszaka wygłoszonym w 1960 roku, ale będącym jednocześnie sprawozdaniem z działalności AGH za rok akademicki 1958/1959, czytamy: „Dla usunięcia trudności lokalowych, utrudniających swobodny rozwój Biblioteki Głównej, przewiduje się wybudowanie nowego pawilonu bibliotecznego, którego charakter i lokalizację już przyjęto” (Przemówienie inauguracyjne rektora AGH prof. mgr. inż. Feliksa Olszaka. W: Skład osobowy i spis wykładów. Rok akademicki 1960-1961. Kraków 1960 s. 214). Plany po kilku latach skonkretyzowano i 3 maja 1966 roku nastąpiło uroczyste otwarcie nowego pawilonu biblioteki – pierwszego wybudowanego w Polsce po II wojnie światowej budynku bibliotecznego. Mając własny budynek Biblioteka Główna była przygotowana na przyjęcie wzrastającej z roku na rok liczby użytkowników. Podczas gdy w roku 1965/1966 studiowało w AGH 10 263 osób, to kilka lat później – w roku 1969/1970 – już 14 386. Powiększała się systematycznie kadra bibliotekarzy. Pod koniec lat sześćdziesiątych zatrudniano ich już w Bibliotece Głównej pięćdziesięciu trzech. Początkowo bibliotekarze nie byli jedynymi gospodarzami budynku. Przez wiele lat

sporą część II piętra (pokoje pracy i magazyny) zajmował na swoje potrzeby Dział Wydawnictw AGH; na tym piętrze mieściła się też w kilku pokojach Kancelaria Tajna AGH, gdzie przechowywano ważne i poufne dokumenty AGH. Dział Wydawnictw opuścił zajmowane przez siebie pomieszczenia w 1983 roku, a dopiero w czerwcu 1989 roku z budynku pozbyto się ostatecznie tajnej kancelarii. Niezależnie od obecności sublokatorów już w latach siedemdziesiątych biblioteka odczuwała brak miejsca do magazynowania szybko powiększających się zbiorów. Wyprowadzenie z budynku Działu Wydawnictw, a potem Tajnej Kancelarii tylko częściowo rozwiązywało ten problem. Wprawdzie w latach osiemdziesiątych powstały dwie koncepcje rozbudowy i modernizacji budynku bibliotecznego, ale z powodu braku funduszy na ten cel jedyne większe przedsięwzięcie w tamtym okresie to wykonana w 1988 roku wymiana instalacji c.o. Pogarszający się stan techniczny budynku skłonił władze uczelni do przeprowadzenia w latach 1996–1999 remontu wnętrza, co zaowocowało powiększeniem powierzchni czytelni specjalistycznych i przeniesieniem podstawowych agend takich jak informacja katalogowa i wypożyczalnia dla pracowników z I piętra na parter. W latach 2010–2014 przeprowadzono modernizację elewacji budynku, remont kapitalny starej części biblioteki i dobudowę od strony północnej segmentu o szerokości 7 m. Modernizacja budynku i dobudowa segmentu sprawiły, że Biblioteka Główna AGH jest znowu jedną z najnowocześniejszych bibliotek w kraju,

fot. Archiwum BG AGH

Budynek przy ul. Loretańskiej 18

fot. Archiwum BG AGH

Budynek przy ul. Smoleńsk 7

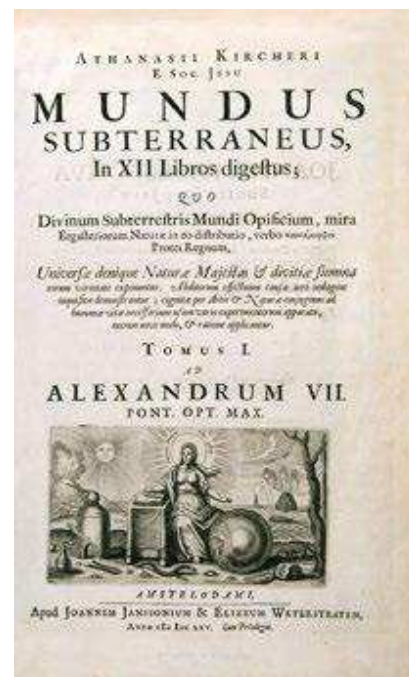
³ Szerzej na ten temat między innymi w artykule D. Ryś, „Soft skills w Bibliotece Głównej” w jednym z następnych numerów Biuletynu AGH. Z całą pewnością to tylko zbieg okoliczności, że dyplomanci wydziału, którego władze wpisały zajęcia do sylabusu, zajęli pierwsze miejsca w obu kategoriach XXII edycji konkursu „Diamenty AGH” na najlepsze prace dyplomowe. Nagrodzone prace można obejrzeć na wystawie w Bibliotece Głównej.

Apel do wypożyczających dyr. W. Piaseckiego

Pismo rektora Longi do ministerstwa, 1971 rok

Kircher Athanasius - Mundus Subterraneus - strona tytułowa

Czy wiesz, że...

- liczba zakupionych na własność e-booków zagranicznych w 2021 roku to:
- 49 w wersji „wieczysty dostęp” (w tym książki autorstwa naszych pracowników: T. Zieliński (WIEiT), A. Jabłoński (WIMIR), B. Cyganek (WIEiT), pod redakcją J. Duda & A. Gąsior (WZ),
- 60 w wersji pdf na własność.

na miarę XXI wieku, między innymi ze Strefą Wolnego Dostępu, gdzie zgromadzono około 60 tys. podręczników i skryptów oraz Bibliotekę Beletrystyczną AGH. Po przejściowym regresie w liczbie obsłużonych czytelników i liczbie wypożyczeń na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych spowodowanym drastycznym, ogólnym obniżeniem limitu przyjęć kandydatów na studia na AGH, ponownie wzrosła liczba studentów, a tym samym zwiększała się systematycznie liczba użytkowników biblioteki. W roku 2007/2008 Biblioteka działała na rzecz 21 tys. studentów studiów stacjonarnych i 9 500 – niestacjonarnych oraz ponad 2 tys. nauczycieli akademickich. Do obsługi tych grup użytkowników zatrudnionych było wówczas ponad siedemdziesięciu pracowników działalności podstawowej (w tym pięciu bibliotekarzy dyplomowanych). Obecnie jest to osiemdziesięciu pracowników działalności podstawowej przygotowanych do merytorycznego wsparcia 23 tys. studentów i ponad 2 100 nauczycieli akademickich uczelni badawczej⁴. Opiekują się oni zbiorem 438 315 książek, 148 285 wolumenów czasopism i 340 240 jednostek obliczeniowych zbiorów specjalnych (w tym między innymi pierwsze patenty z okresu

międzywojennego). W zbiorach Biblioteki Głównej znajduje się też kilkadziesiąt starych druków (dzieł wydanych przed 1800 rokiem). Jednym z nich jest – wydane w 1665 roku w Amsterdamie – „Mundus Subterraneus” niemieckiego jezuitę i polihistora Atanazego Kirchera (1602-1680). Jest to jedno z najbardziej znanych dzieł naukowych późnego renesansu, dotyczące budowy geologicznej skorupy ziemskiej, a godne uwagi choćby ze względu na wczesne plansze wnętrza Ziemi oraz widoki spektakularnych erupcji Wezuwiusza i Etny⁵. Stale powiększane są zasoby licencjonowanych zbiorów elektronicznych; w 2020 roku Biblioteka Główna wykupiła roczny dostęp do 266 743 e-książek, 8 476 tytułów e-czasopism i 86 baz danych. Ważnym obszarem działalności Biblioteki Głównej jest prowadzenie Bibliografii Publikacji Pracowników (BPP). W 2020 roku do BPP wprowadzono 4 655 opisów publikacji. W wyniku prac optymalizujących usunięto z bazy zdublowane opisy bibliograficzne. Łącznie w Bibliografii Publikacji Pracowników AGH zarejestrowanych było (według stanu na 31 grudnia 2020) 129 715 opisów publikacji. Bogata oferta Biblioteki Głównej AGH w zakresie dostępu do Polskich Norm nie byłaby możliwa

⁴ Byli i obecni pracownicy Biblioteki Głównej zostali wspomniani w dwóch opracowaniach wydanych staraniem trzyosobowego zespołu redakcyjnego. Są to „Bibliotekarze w 90-lecie AGH” (2009) i „Nie tylko bibliotekarze... Pracownicy bibliotek w stulecie AGH” (2019). Jest to forma ocalenia od zapomnienia wielu pokoleń bibliotekarzy działających w AGH w cieniu wielkiej nauki i dydaktyki uczelnianej.

⁵ Szerzej o zbiorach historycznych w zbiorach BG w publikacji „Skarby Akademii Górniczo-Hutniczej. Zbiory historyczne Biblioteki Głównej”. Kraków 2012.

fol. M. Wijas

bez wieloletniej ścisłej współpracy z Polskim Komitetem Normalizacyjnym (PKN). Coroczny audyt nadzoru przeprowadzany przez audytorów PKN pozwala na utrzymanie zgody na dostęp AGH do kompletnego zbioru Polskich Norm w wersji elektronicznej przy minimalnym koszcie własnym. Biblioteka jest jedną z najbardziej dostępnych czasowo jednostek organizacyjnych uczelni oferując swoje usługi od poniedziałku do soboty przez 65 godzin tygodniowo⁶.

Tak oto prezentuje się Biblioteka Główna AGH, która wraz z bibliotekami wydziałów i jednostek pozawydziałowych tworzy uczelniany system biblioteczno-informacyjny. System ten powinien jednak ewoluować w kierunku koncentracji zbiorów (Biblioteka Główna i 5-6 dużych, z kilkusetosobową obsadą, interdyscyplinarnych bibliotek międzywydziałowych) i zaimplementowania jednolitej, informatycznej platformy bibliotecznej nowej generacji. Niezależnie od zmian zachodzących w otoczeniu, Biblioteka Główna pozostaje i nadal powinna pozostać ważnym partnerem dla środowiska uczelni obsługując zarówno kształcących się jak i prowadzących działalność naukową. A bibliotekarze – jako grupa zawodowa o pewnych specyficznych kwalifikacjach – są na uczelni być może niewidoczni, niedoceniani, ale na pewno niezbędni.

verba volant, scripta manent
- słowa ulatują, pismo pozostaje

⁶ Biblioteka Główna jest czynna w ciągu dnia dłużej niż na przykład najbliższa przychodnia.

Budynek Biblioteki Głównej po rozbudowie

Wypożyczalnie razem po remoncie, 1999 rok

fol. J. Rzepczyński

Czy wiesz, że...

- Strefa Wolnego Dostępu to pomieszczenie o powierzchni 650 m kw. z 60 tys. egzemplarzy podręczników i skryptów, stolikami do pracy „własnej” i komputerami z dostępem do katalogu sieci bibliotek AGH,
- pracownicy AGH mogą korzystać z Biblioteki Beletrystycznej zlokalizowanej dogodnie na parterze BG (ponad 13 000 książek),
- książki w BG od wielu lat są wyposażane w etykiety RFID co ułatwia automatyzację wypożyczania między innymi za pomocą stanowisk samoobsługowych (tak zwanych selfcheck'ów),
- BG ma na wyposażeniu szafki skrytkowe na rzeczy osobiste czytelników obsługiwane za pomocą elektronicznych legitymacji studenta,
- na początku 2020 roku w czytelniach biblioteki uruchomiono system Elektronicznej Księgi Gości (EKG), rejestrujący użytkowników korzystających ze zbiorów na miejscu i zastępujący dotychczasowe książki odwiedzin w wersji papierowej.